

„ONDERSTEUNINGSFONDS”

DOOR

J. S. BRUSKE.

Het was reeds zoo oud als de oprichting van de maatschappij, het plan tot stichting.

't Was evenlang — 'k zou haast zeggen langer nog — bestreden, als zijnde niet noodzakelijk, overbodig; zoo'n fonds waaruit noodlijdende collega's of weduwen van collega's zouden gesteund worden!

Tandartsen, zoo luidde het dogma, behooren tot de goed gesitueerden. En hij die het lot zou treffen, had zeker zelf schuld daaraan. En was zoo iemand wel waard gesteund te worden?

Intusschen werd er gesteund uit particulier collegialen beurs, veel te groote bedragen soms per hoofd; omdat collega X, die 't intusschen beter kon doen, 't zelfde bedrag gaf en dan *kun* je niet minder. Doch anderen hielden zich blind en doof, voelden zich niet verplicht en deden niet mee. Onderwijl werd in bevoegde kringen telkens opnieuw, min of meer officieel gedebatteerd over het goed recht, den goeden grond van bestaan, van een fonds. En het kostte heel wat moeite, de mannen die 't niet noodig vonden te overtuigen, dat 't er toch bij hoorde; dat men tenminste elk lid der maatschappij in de gelegenheid moest stellen, te helpen een fonds handhaven; een appeltje voor den dorst, voor het geval het toch eens noodig mocht zijn, n' en *déplaise* de leuze „dat dit niet behoefde voor te komen, als ieder zijn plicht deed en zich voor kwade uren verzekeren zou”. Verzekeren, maatregelen? Tegen langdurige of herhaalde ziekte met onver-

wachte langdurige of blijvende invaliditeit tengevolge van ziekte? Tegen niet solvente assurantiemaatschappijen die ter elfder ure in gebreke blijven? Tegen valutaval van den spaarduit of van effecten vroeger zoo „safe” als de „bank”?

Goed, er zullen wel collega's zijn die de hoofden samen steken en de handen ineenslaan. Maar bij wien moet een eergierig collega aankloppen als 't eens zóó laat is? En hoe lijkt het een aalmoes, zij 't ook kiesch behandeld? Zijn er niet, die willen weten of 't wel goed besteed is, hun behoorlijke gave? „Denk er om in vertrouwen” gaat het van mond tot mond; en in vertrouwen *gaat* het van mond tot mond.

Zeker zijn er die 't geheim kunnen bewaren. Doch het is een officieuze geheimhouding, niet te vergelijken met de ambtelijke, aan eene „fonds” onafscheidelijk, waar slechts enkelen is opgedragen de feiten te onderzoeken, het geval te behandelen en af te doen, met verplichting van zoo mogelijk volstrekke stilzwijgendheid.

Gelukkig is het oude standpunt overwonnen en ziet ieder een wel in, dat in dit tijdsverband het voor onze organisatie ook wel zaak is het vraagstuk ter hand te nemen.

De voornaamste deugden aan onze instelling in-wording zijn:

- 1°. Zij beoogt geen liefdadigheid in den zin des woords doch is bedoeld om in den nood van eigen collegialen kring te voorzien (voor zoover de middelen reiken);
- 2°. niet in de eerste plaats wordt gestreefd naar geldelijke ondersteuning, doch voorshands zal worden getracht door moreelen steun en raad den betreffenden van nut te zijn. Eerst als langs dien weg geen voldoende resultaat te verwachten is, zal tot materieelen steun worden overgegaan.
- 3°. geldelijken steun wordt nooit voor hulpbehoevenden gevraagd. In het ergste geval wordt dus steun gebeld voor de noodlijdende fondskas, indien deze niet toereikend is aan haar strekking te beantwoorden. (Zie ook blz. 367 van dit tijdschrift).

Nu besloten is dat de Maatschappij geen finantieele steun aan de instelling zal verleen, dient naar andere middelen te worden gezocht.

Om tot de oplossing van het vraagstuk te komen zijn er twee soorten bijdragen noodig A en B. Deze bijdragen moeten worden opgebracht door de leden der Mij. Wij doen hier een beroep op den goeden wil van de collega's en vooral op hunne vrijgevigheid.

A. De eerste soort bijdragen hebbe ten doel de directe vorming van een kas, ruggegraat *voor een reservefonds*. Zij moeten ruim toevloeien om tot het gewenschte gevolg te kunnen leiden.

B. Tot het instandhouden van het fonds zijn jaarlijksche geregelde bijdragen noodig. Ieder lid der Mij. moet vrijwillig lid worden van het „fonds” en jaarlijks een bedrag contributeeren met een minimum van f 5 bijv.

Tot vorming van een kas bedoeld in A zijn reeds eenige giften binnen gekomen.

De commissie, destijds benoemd om verslag uit te brengen over den vorm van een te stichten fonds aan de jongste Algemeene Vergadering, had toen reeds te beschikken over een gift van f 150. Verder werd op initiatief van coll. Klinkhamer en Roest na het diner van de jaarvergadering in Amersfoort een inzameling gehouden onder de aanwezigen (waarvan de verantwoording hierachter volgt) welke met genoemde som te zamen een voorloopige kas vormt van f 638.50. In de eerstvolgende tijdschriftaflevering zal de verantwoording plaats vinden van de verder ingekomen giften welke men gelieve te zenden aan het adres van ondergeteekende Stadhouderskade 121. Van het resultaat van deze inzendingen hangt voor een groot deel de bestaansmogelijkheid van de instelling af.

Doch niet minder noodzakelijk is het dat alle leden van de maatschappij zich nu reeds verplichten jaarlijks geregeld

bij te dragen tot handhaving van een kas, ook voor tijden dat daaruit zou moeten worden geput om vakgenooten die steun behoeven, te helpen.

Is er een eervoller gedachte mogelijk dan het streven, te verhoeden dat leden van eigen gezin aan gebrek of verval worden prijs gegeven en ten gronde gaan? Evenzeer is het een taak van eer en plicht van alle leden der Maatschappij zonder onderscheid, de taak die de Maatschappij door het oprichten van dit ondersteuningsfonds heeft opgenomen, te helpen dragen, om te verhoeden dat een lid van ons beroep door gebrek of achteruitgang ten val kome.

Dat dit woord tot opwekking allen bereike en door ieder collega worde ter harte genomen.
